

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **AHOLD Czech Republic, a.s.**, se sídlem Slavičkova 1a, Brno, zastoupeného JUDr. Šášou Navrátilovou, advokátkou se sídlem Zatloukalova 35, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2005, č. j. SOZ-301-25.5.05/19156, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2008, č. j. 12 Ca 99/2005 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 7. 2005, č. j. SOZ-301-25.5.05/19156. Žalovaný jím podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), změnil znění výrokové části prvoinstančního rozhodnutí Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 4. 4. 2005, č. j. PaK-29/2613/05, tak, že se žalovaný jako provozovatel provozovny služeb – prodejny Albert, Högerova 1098/20, Praha 5, dopustil, jak bylo

zjištěno při státní kontrole zahájené dne 7. 12. 2004 a ukončené seznámením s protokolem o státní kontrole dne 6. 1. 2005 a prokázáno ve správním řízení zahájeném dne 10. 2. 2005, správního deliktu podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“), tím, že nezajistil, aby hluk z provozovny služeb z uvedené prodejny nepřekročil při měření hluku provedeném dne 7. 12. 2004 v době od 6.00 do 7.00 hod. hygienické limity stanovené v ust. § 11 odst. 3 a s přihlédnutím k příloze č. 5 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění nařízení vlády č. 88/2004 Sb. Za tento správní delikt se stěžovateli podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. a s přihlédnutím k ust. § 93 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb. ukládá pokuta ve výši 420 000 Kč.

Městský soud v Praze při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Hygienická stanice hl. m. Prahy provedla dne 18. 11. 2004 státní zdravotní dozor v prodejně potravin Albert se sídlem Högerova 1098, Praha 5, na základě stížnosti obyvatel domu na hluk z prodejny. Dne 7. 12. 2004 byla zahájena další kontrola plnění povinností stanovených v ust. § 30 a § 32 zákona č. 258/2000 Sb., přičemž Zdravotní ústav se sídlem v Praze provedl měření hluku při zásobování prodejny. V protokolu o kontrole podle zákona č. 552/1991 Sb. ze dne 7. 12. 2004 bylo uvedeno, že měření hluku bylo prováděno při zásobování prodejny zbožím – pekařskými výrobky, kontrolní zjištění a eventuální porušení právních předpisů stanovených k ochraně veřejného zdraví budou specifikována po vyhodnocení následně pořízených protokolů a měření hluku. Vedoucí provozu prodejny opatřil tento protokol podpisem. V protokolu č. H-330/04/U vypracovaném dne 13. 12. 2004 označil zdravotní ústav jako zdroj hluku manipulaci se zbožím a pojezd zásobovacích vozíků v zázemí prodejny. Měření bylo provedeno v souladu s nařízením vlády č. 502/2000 Sb. a s metodickým návodem č. j. HEM-300-11.12.01-34065, ze dne 11. 12. 2001, v době od 6.00 hod do 7.00 hod. ve dvou bytech nad provozovnou, přičemž ložnice prvního bytu se nachází přibližně nad manipulačním prostorem vykládací rampy, obytné místnosti druhého bytu jsou umístěny nad manipulačním prostorem prodejny s provozními prostory skladu prodejny. Z protokolu vyplývá, že zásobování prodejny (vykládka a manipulace se zbožím) započala v 6.00 hodin, současně bylo měřeno ve dvou bytech a byly použity dva zvukoměry. Hluk z manipulace se zbožím v prostoru navazujícím na vykládací rampy byl vyšší v ložnici prvního bytu, kde se projevoval častými údery různé intenzity, dále se zde projevoval i pojezd vozíků. V obývacím pokoji druhého bytu byl zřetelný hluk z pojezdu zásobovacích vozíků a jednotlivé hlukové události - bouchnutí z manipulace. V době měření neprobíhala vykládka těžkých nákladních vozidel, např. s nápoji na paletách, ale pouze vykládka vozidla s pečivem a vozidla firmy Navako. V ložnici prvního bytu byla naměřena hladina akustického tlaku 47,8 dB, včetně nejistoty měření. V obývacím pokoji druhého bytu byla naměřena hladina akustického tlaku 47,7 dB, včetně nejistoty měření. Naměřené hodnoty nebyly ovlivněny jiným hlukem. Hluk ze zásobování se šíří do chráněných vnitřních prostor bytů nad zázemím prodejny konstrukcí objektu.

Stěžovateli byl protokol o kontrole podle zákona č. 552/1991 Sb. a protokol o měření hluku č. H-330/04/U doručen dne 6. 1. 2005. Stěžovatel byl současně informován

o tom, že měření jednoznačně prokázalo překročení hygienického limitu hluku v chráněném vnitřním prostoru stavby v denní době. Dále byl poučen o tom, že do tří dnů může proti protokolu podat námitky. Dne 10. 2. 2005 bylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty podle ust. § 92 zákona č. 258/2000 Sb. a stěžovatel byl předvolán k ústnímu jednání. Stěžovatel námitky proti protokolu nepodal, k jednání se bez řádné omluvy nedostavil.

Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2005, č. j. Pak-29/2613/05, uložila Hygienická stanice hl. m. Prahy stěžovateli pokutu ve výši 500 000 Kč podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., neboť se měl dopustit správního deliktu podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. tím, že porušil povinnost uloženou v ust. § 30 a § 32 zákona č. 258/2000 Sb., když nezajistil, aby při manipulaci se zbožím při zásobování prodejny Albert, Högerova 1098/20, Praha 5, dne 7. 12. 2004 nepřekračoval hygienické limity stanovené v ust. § 11 odst. 3 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů.

Toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním. Žalovaný změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že pokutu uloženou stěžovateli snížil na částku ve výši 420 000 Kč, upřesnil popis skutku uvedený ve výroku rozhodnutí a rovněž ustanovení, podle nichž byla stěžovateli uložena pokuta.

Co se týče žalobní námitky stěžovatele, že žádnou provozovnu služeb neprovozuje, přisvědčil Městský soud v Praze názoru žalovaného, že z hlediska právní povinnosti zajistit dodržení hygienických limitů hluku není důvod činit rozdíly mezi prodejnou potravin a dalšími provozovnami služeb. Soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele týkající se vymezení prostoru před provozovnou, kterého se týkalo posouzení hlukového děje. Tato námitka se soudu jeví jako účelová i s ohledem na to, že stěžovatel nemůže popřít skutečnost, že zásobování provozovny probíhá v určitém prostoru před provozovnou a jedná se o součást podnikatelské činnosti stěžovatele, tj. zásobování provozovny, přičemž není sporu o tom, v jakém prostoru k tomuto zásobování dochází.

Ohledně namítané nepřítomnosti stěžovatele při kontrole dospěl Městský soud v Praze k závěru, že přítomnost kontrolované osoby je zákonem vyžadována při státní kontrole, na druhou stranu je třeba přihlídnout ke zvláštnímu charakteru měření hluku z provozoven služeb a není možné vyložit zákonná ustanovení striktně tak, aby kontrolovaný subjekt musel být přítomen po celou dobu měření. V tomto případě se totiž střetávají dva protichůdné zájmy. Jednak je to zájem na řádném provedení kontroly, tj. na řádném a pravdivém změření hluku provozovny, jednak zájem na hodnověrnosti tohoto měření, který je zajišťován přítomností kontrolovaného. Městský soud v Praze odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 6 A 99/2002 - 52, publ. pod č. 335/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004 - 51, publ. pod č. 719/2005 Sb. NSS, podle nichž má kontrola smysl a význam pouze tehdy, jestliže se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci. Ze spisu vyplývá, že zástupce stěžovatele byl seznámen s prováděnou kontrolou po provedení měření a podepsal protokol o kontrole. S ohledem na uvedenou soudní judikaturu považuje soud tento postup žalovaného za přípustný.

Při posouzení námitky stěžovatele, že nebyl dostatečně zjištěn zdroj hluku, vyšel soud z protokolu o měření hluku ze dne 7. 12. 2004, č. H-330/04/U. Podle tohoto protokolu se jednalo o manipulaci se zbožím, pojezd zásobovacích vozíků a vykládku zboží. Předmětem měření byl přenos hluku z prodejních ploch do bytů umístěných nad prodejnu potravin. Zdrojem hluku tedy byla činnost prováděná v provozovně stěžovatele v době měření. Protokol vypracovaný pověřenými pracovníky žalovaného byl v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 39/2004 řádným dokladem pro uložení pokuty podle zákona č. 258/2000 Sb.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli byla dána možnost seznámit se s protokolem o kontrolním zjištění a bylo mu umožněno ve stanovené lhůtě podat námitky. Stěžovatel však námitky proti protokolu nepodal a ani se k němu nevyjádřil. K nařízenému jednání se nedostavil. Jestliže nebyl protokol o měření hluku stěžovatelem zpochybněn, je třeba v souladu s ust. § 21 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. vzít za prokázané, že měření proběhlo podle normových metod uvedených v protokolu o měření. Soud proto výsledek měření co do záchytnosti, přesnosti a reprodukovatelnosti považuje za prokázaný. Soud sdílí názor žalovaného, že fakt, že byl protokol o kontrolním měření dne 7. 12. 2004 vyhotoven teprve dne 13. 12. 2004, nemůže v žádném případě ovlivnit výsledky provedeného měření a zpochybnit věrohodnost protokolu. Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítl, že odůvodnění napadeného rozsudku obsahuje vzájemně si odporující závěry, závěry nevycházející z provedeného dokazování a neodůvodněné závěry, což činí rozsudek nepřezkoumatelným. Odůvodnění rozsudku považuje za zmatečné. Městský soud v Praze se dostatečně nevypořádal s námitkou stěžovatele, že neprovozoval žádnou provozovnu služeb, nýbrž prodejnu potravin a jiných výrobků. Kromě skutečností uvedených v podané žalobě poukázal stěžovatel na ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, které definuje prodávajícího jako podnikatele, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby. Z definice služby citovaného zákona pak stěžovatel dovodil, že službou se rozumí činnost odlišná od prostého prodeje výrobků.

Pro výklad ust. § 32 zákona č. 258/2000 Sb. je nutné vymezit, kdo je osobou provozující službu a co je provozovna služeb. Důvodová zpráva k citovanému ustanovení uvádí, že se nově zavádí limity hluku i pro hluk produkovaný ze stravovacích služeb a veřejné produkce hudby. Je tedy zřejmé, že zákonodárce hodlal tímto ustanovením přísněji postihovat pouze hluk z provozoven služeb a hluk z veřejné produkce hudby. Návrh uvedeného zákona se měl původně vztahovat pouze na provozovatele stravovacích služeb. Podle obecné definice se službou rozumí hospodářská činnost uspokojující určitou potřebu, jejímž výsledkem je užitečný efekt, nikoli hmotný statek – srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 2. 2001, č.j. 30 Cdo 1955/2000. Je tedy jednoznačné, že službou není prodej zboží či výrobků a tedy ani prodej potravin. V tomto případě není možné použít správní uvážení, neboť to je vyloučeno tam, kde při splnění zákonných podmínek má správní orgán jenom jednu variantu řešení. Pokud měl zákonodárce na mysli

kromě provozoven služeb i jiné provozovny, pak měl tento svůj záměr do textu zákona přímo zakotvit. Opačným výkladem by docházelo k enormnímu zvýšení právní nejistoty na straně subjektů soukromého práva. Co se týče námitky stěžovatele, že nebyl specifikován prostor před provozovnou, byl bez bližšího vysvětlení nařčen Městským soudem v Praze, že tato námitka je účelová, a že o tomto prostoru není sporu. Stěžovatel považuje toto odůvodnění za zmatečné.

Stěžovatel dále uvedl, že odůvodnění rozsudku týkající se jeho nepřítomnosti při měření hluku, je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a tedy nezákonné. Stěžovatel zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2006, č. j. 2 As 71/2005-134. Městský soud v Praze se rovněž nevypořádal s jeho námitkou, že ve správním řízení nebyl zjištěn správně a úplně skutkový stav věci, neboť nebyla zjištěna přesná příčina hluku a zdroj hluku, tedy zda zdrojem hluku jsou manipulační vozíky, probíhající vykládka zboží ze zásobovacích vozidel, popř. jiná manipulace se zbožím, nebo zda je zde jiný zdroj hluku. Z výroků rozhodnutí správních orgánů pak nevyplývá, za jaký konkrétní správní delikt byla stěžovateli uložena pokuta a co je zdrojem hluku, výroky neobsahují konkrétní popis skutku. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 2 As 15/2008 - 104. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný označil výklad zákona předložený stěžovatelem za účelový. Výklad pojmu „služba“ ve Smlouvě o založení Evropských společenství zahrnuje obchod, když v čl. 50 uvádí, že služby zahrnují mj. činnosti obchodní. Předmětná definice byla stěžovatelem v řízení účelově zkreslena. Výklad pojmu „služba“ obsažený v jednotlivých zákonech, kterých se stěžovatel dovolává, je podán pro účely každého z nich. Nahlédnutím do rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1955/2000, na které stěžovatel poukazoval, žalovaný zjistil, že stěžovatel cituje pouze názor jedné ze stran sporu, nikoli názor Nejvyššího soudu ČR. Důvodová zpráva k ust. § 32 zákona č. 258/2000 Sb. pak neodpovídá dikci citovaného ustanovení v platném znění, neboť toto bylo v zákonodárném procesu koncipováno odlišně. Lpění na jejím znění proto nemůže být pro posouzení věci přínosné ani rozhodné. Úvaha stěžovatele, že správní uvážení bylo v projednávané věci vyloučeno, je podle názoru žalovaného nesprávná s ohledem na absenci vymezení pojmu „provozovna služeb“ v zákoně č. 258/2000 Sb. Tvzení, že prodejny potravin jsou na úseku ochrany před hlukem za zákonné úpravy vyňaty, neodpovídá obsahu zákona. Pokud by měl správní orgán aplikovat ust. § 30 zákona č. 258/2000 Sb., byla by prodejna podřazena pod „objekt“ jako zdroj hluku. Nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, že se soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že nebyl specifikován prostor před provozovnou. Obchodní zákoník i živnostenský zákoník definují provozovnu jako prostor, v němž je realizována podnikatelská činnost. V tomto smyslu byla posouzena i část hlukového děje, která se odehrála před prodejnou, tj. jako integrální součást provozovny, pokud jde o hluk z ní pocházející.

K námitce stěžovatele, že měření hluku probíhalo bez jeho přítomnosti a vědomí, žalovaný uvedl, že stěžovatelem citované judikáty Nejvyššího správního soudu vycházejí z právního stavu před datem 1. 10. 2003. Tímto dnem nabyla účinnosti novela zákona č. 258/2000 Sb., provedená zákonem č. 274/2003 Sb. Jestliže byl státní zdravotní dozor

vykonán dne 7. 12. 2004, byl již vykonán za účinnosti nové zákonné úpravy, která přítomnost zástupce kontrolované osoby nevyžaduje. Podle žalovaného stěžovatel směřuje zjištění skutkového stavu věci s náležitostmi výroku rozhodnutí. Žalovaný dále namítl, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl. Stěžovatel v řízení před krajským soudem výrok rozhodnutí o odvolání nenapadl. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 34/2006 se přitom soud uvedenými skutečnostmi z moci úřední nezabývá. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou stěžovatele, že prodeju potravin a jiných výrobků nelze považovat za provozovnu služeb. Vzhledem k tomu, že zákon č. 258/2000 Sb. pojem provozovna služeb nevymezuje, žalovaný provedl výklad tohoto pojmu, přičemž konstatoval, že není důvod činit rozdíly mezi prodejnou potravin a jinými provozovnami služeb. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožnil, neboť z obecné dikce ustanovení § 32 zákona č. 258/2000 Sb. je zřejmé, že cílem zákonodárce bylo regulovat veškerou podnikatelskou činnost prováděnou v provozovně.

Ačkoli jednotlivé zákony obsahují vyklad pojmu služba, je nutno vzít v úvahu, že tyto výklady odráží specifika každé upravované oblasti. Sám stěžovatel odkázal na zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, který v ust. § 2 odst. 1 písm. a) definuje službu jako jakoukoliv podnikatelskou činnost, která je určena k nabídce spotřebiteli, s výjimkou činností upravených zvláštními zákony, kde se dozor nad ochranou spotřebitele svěřuje profesním sdružením nebo jiným orgánům státní správy než uvedeným v § 23. Je tedy zřejmé, že tento zákon při vymezení služby nerozlišuje mezi prodejem výrobků a poskytováním jiných služeb.

Rovněž argumentace rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1955/2000 je nepřipadná, neboť stěžovatel poukázal pouze na názor jedné ze stran. Nejvyšší soud ČR se zde k otázce, zda lze prodeju potravin považovat za provozovnu služeb nevyjádřil. Důvodová zpráva k ust. § 32 zákona č. 258/2000 Sb. pak neodpovídá platnému znění tohoto ustanovení, výklad pojmu provozovna služeb neobsahuje.

Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že se soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že nebyl specifikován prostor před provozovnou. Městský soud v Praze tento prostor vymezil jako místo, kdy dochází k zásobování prodejny. I z protokolu o měření hluku vyplývá, že hluk vznikl mj. v bezprostřední blízkosti vykládací rampy, kde docházelo k vykládce zboží z nákladních vozidel. Ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, vymezuje provozovnu jako prostor, v němž je uskutečňována určitá podnikatelská činnost. Hluk vznikající v rámci činnosti vykládky zboží před prodejnou je proto třeba posoudit stejně jako hluk z činnosti odehrávající se v samotné prodejně.

Stěžovatel opakovaně poukazoval na to, že nebyl přizván k měření hluku. Jak již poznamenal žalovaný, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která stěžovatel odkazoval, se vztahují k právní úpravě před datem 1. 10. 2003, kdy nabyla účinnosti novela zákona č. 258/2000 Sb. provedená zákonem č. 274/2003 Sb. Podle ust. § 88 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. ve znění účinném ke dni 7. 12. 2004 je zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví v případě výkonu státního zdravotního dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku povinen oznámit kontrolované osobě vykonání státního zdravotního dozoru po jeho skončení, předat jí protokol o kontrolním zjištění a seznámit ji s výsledky kontroly.

Přítomnost kontrolované osoby tedy není při výkonu státního zdravotního dozoru zákonem vyžadována. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že Hygienická stanice hlavního města Prahy postupovala zcela v souladu s ust. § 88 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., neboť stěžovatele seznámila s výsledky kontroly bez zbytečného odkladu po skončení státního zdravotního dozoru, vedoucí prodejny byl navíc o provedení měření hluku při zásobování prodejny informován již dne 7. 12. 2004, o čemž svědčí jeho podpis v protokolu o kontrole podle zákona č. 552/1991 Sb. Stěžovatel tak mohl vznést relevantní a s danou situací aktuálně spjaté námitky proti protokolu o měření hluku.

S námitkou stěžovatele, že nebyl zjištěn zdroj hluku, se již řádně vypořádal Městský soud v Praze, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho argumentací ztotožnil. Protokol o měření hluku pořízený pracovníky zdravotního ústavu (zkušební laboratoře akreditované k provádění takového měření) za účasti pracovníka krajské hygienické stanice je nepochybně řádným podkladem pro zjištění skutkového stavu. Z tohoto protokolu vyplývá, že předmětem měření byla manipulace se zbožím a pojezd zásobovacích vozíků při zásobování prodejny. Manipulace se zbožím a pojezd zásobovacích vozíků v zázemí prodejny Albert pak byly v protokolu jako zdroj hluku výslovně označeny. Měření hluku dne 7. 12. 2004 jednoznačně prokázalo příčinnou souvislost mezi hlučným vznikajícím při zásobování prodejny a překročením hygienických limitů hluku v bytech umístěných nad prodejnou.

Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že námitku stěžovatele, že výroky správních rozhodnutí neobsahují konkrétní popis skutku, je nutno posoudit jako nepřipustnou v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti totiž nelze rozšiřovat nad rámec žalobních bodů, lze je opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS). V případě nedostatku identifikace skutku v rozhodnutí o jiném správním deliktu jde přitom o nezákonnost, k níž soud přihlíží jen k námitce, nikoli z moci úřední (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu